

มัทธิว 1:18-25

การตั้งครรภ์ของมารีย์และการทรงกำเนิดของพระเยซูคริสต์

(Matthew 1:18-25 : The Conception of Mary and the Birth of Jesus Christ)

มัทธิว 1:18 : เรื่องพระกำเนิดของพระเยซูคริสต์เป็นดังนี้ คือมารีย์ผู้เป็นมารดาของพระเยซูนั้น เดิมโยเซฟได้ทำสัญญาแต่งงานกันไว้แล้ว [contractually married to Joseph- เขียนในรูป emphatic form คือ เน้นคำว่าก่อน] ก่อนที่เขาจะได้อยู่ด้วยกัน [มีเพศสัมพันธ์กัน] ก็ปรากฏว่า มารีย์ตั้งครรภ์แล้วด้วยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์

มารีย์เป็นมารดาของชีวิตทางชีวภาพของพระเยซูคริสต์ ในฐานะมารดา มารีย์มีเซลล์ไปทางกายภาพซึ่งประกอบไปด้วยโครโมโซม 23 โครโมโซม ในขณะที่พระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงจัดเตรียม 23 โครโมโซมเพศชาย เมื่อเซลล์ไข่และเชื้อจากโครโมโซมเพศชายพบกัน ชีวิตทางชีวภาพก็จะดำรงต่อไป ดังนั้นเมื่อเซลล์ไข่ของมารีย์มาเชื่อมเข้ากับอีก 23 โครโมโซมที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงจัดเตรียมไว้ นั่นคือการเริ่มต้นชีวิตทางชีวภาพของพระเยซูคริสต์

ชีวิตทางชีวภาพนั้นต้องตายในที่สุด พระเจ้าทรงสร้างชีวิตทางชีวภาพแรกจากผงคลีดิน (สารเคมี) ชีวิตทางชีวภาพ เช่น กล้ามเนื้อ กระดูก อวัยวะ เส้นประสาทต่างๆของคุณ ฯลฯ และในที่สุดจะต้องผุพังเสื่อมโทรมกลับไปเป็นสารเคมี (ผงคลีดิน) แห่งพื้นดินหรือในอากาศอีก ชีวิตทางชีวภาพมาจากสารเคมีและกลับสู่การเป็นสารเคมี (ปัญญาจารย์ 3:20)

ชีวิตทางชีวภาพมาก่อนชีวิตมนุษย์ ที่สวนเอเดนพระเจ้าทรงสร้างชีวิตทางชีวภาพแรกของอาดัมและจากนั้นพระองค์ทรงใส่จิตใจผ่านการระบายลมปราณเข้าไปในรูจมูกของอาดัม การนี้จึงเป็นการรวมกันเข้าของชีวิตทางชีวภาพ (biological life) และชีวิตทางด้านจิตใจ (soul life) ส่งผลให้เกิดเป็นชีวิตมนุษย์ (human life) ของอาดัม

หลังจากการล้มลงในบาปของอาดัม (the fall) พระเจ้าทรงมอบหมายให้มนุษย์มีความรับผิดชอบในการดำรงชีวิตทางชีวภาพต่อไป คือชีวิตทางชีวภาพที่ซึ่งถูกก่อรูปขึ้นในมดลูกในครรภ์มารดา ในการกำเนิด (ออกมาจากครรภ์มารดา) ต่อมาพระเจ้าจึงทรงสร้างจิตใจ [ใน

ภาษากรีกใช้คำว่า “ex-nihilo” ซึ่งตามจริงแปลว่า “(สร้างขึ้น) มาจากความว่างเปล่า” หรือ “(created) out from nothing”] และทรงใส่จิตใจนั้นเข้าไปในชีวิตทางชีวภาพ (ของมนุษย์) ในขณะที่ “ชีวิตทางด้านจิตใจ” ที่ไม่มีวันตายได้รวมเข้ากับชีวิตทางชีวภาพ ชีวิตมนุษย์ (human life) จึงได้เริ่มขึ้น

บางคนคิดว่า มารีย์เป็นมารดาของความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ ราวกับว่ามารีย์เป็นผู้สร้างพระเจ้า นี่เป็นเรื่องไร้สาระและเป็นการหมิ่นประมาทพระเจ้าเพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าตั้งแต่นิรันดร์กาลและพระเจ้าไม่มีมารดา ในทางกลับกัน มารีย์เป็นเชื้อสายของอาดัม และดังนั้นมารีย์จึงเกิดมาเป็นมนุษย์ พระเยซูคริสต์ทรงสร้างอาดัมและภรรยาของเขา และดังนั้นมารีย์เป็นผลมาจากการทรงสร้างของพระเจ้า ไม่ใช่ในทางกลับกัน (คือไม่ใช่มารีย์เป็นผู้สร้างพระเจ้า)

การแต่งงานของชาวยิว

การแต่งงานของชาวยิวเกิดขึ้นใน 3 ขั้นตอน

1. การทำสัญญาแต่งงาน (the contract)
2. การประกอบพิธีแต่งงาน (the ceremony)
3. การเฉลิมฉลอง (the celebration)

ในขั้นตอนแรก การทำสัญญาแต่งงาน ได้เป็นการลงนามของบิดามารดาของเจ้าบ่าวและเจ้าสาว หลังจากที่ลงนามในสัญญาแต่งงานแล้วก็จะถูกนำไปจดทะเบียนที่ทำการของรัฐบาลของยิว คู่สมรสได้ทำการสมรสถูกต้องตามกฎหมายแล้ว ถึงแม้ว่าการประกอบพิธีสมรสและการเฉลิมฉลองสมรสอาจจะยังไม่เกิดขึ้น อาจจะรอเป็นเดือนหรือเป็นปี ๆ ในขั้นตอนที่ 2 ของการแต่งงาน คือการประกอบพิธี เจ้าบ่าวและเพื่อนเจ้าบ่าวจะขึ้นรถม้ามายังบ้านบิดามารดาของเจ้าสาว (หรือสถานที่ที่ได้กำหนดไว้) และจากนั้นมีเพียงเจ้าบ่าวเท่านั้นที่จะเข้าไปในบ้านของเจ้าสาว ในขณะที่เพื่อนเจ้าบ่าวรออยู่ข้างนอกบ้าน ณ เวลานั้น จึงมีเพียงแค่ 4 คนที่อยู่ในบ้านเจ้าสาว คือเจ้าสาว บิดามารดาของเจ้าสาวและเจ้าบ่าว เมื่อเจ้าบ่าวเข้ามาในห้องบิดาของเจ้าสาวก็จะก้าวออกมาข้างหน้าอยู่ข้าง ๆ ลูกสาวของตน และตามมาด้วยการประกาศกับเจ้าสาวในขณะที่ได้ชี้ไปที่ชายหนุ่มว่า “นี่คือสามีของเจ้าและได้เป็นสามีของเจ้านับตั้งแต่วันที่ได้อ่านสัญญาการแต่งงานกัน” และต่อมาบิดาของเจ้าสาวกล่าวกับเจ้าบ่าวว่า “นี่คือภรรยา

ของเจ้า” ต่อจากนั้นบิดาจึงคล้องแขนเจ้าสาวเดินออกมาข้างหน้า และมอบเจ้าสาวให้กับเจ้าบ่าว เจ้าบ่าวได้มองมายังเจ้าสาวแต่ยังไม่ได้กล่าวสิ่งใด และมองมาที่บิดาของเจ้าสาวและกล่าวว่า “บัดนี้และตลอดไป เธอได้เป็นภรรยาของผมและผมได้เป็นสามีของเธอ (เป็นที่น่าสนใจว่ามีเพียงบิดาของเจ้าสาวและเจ้าบ่าวเท่านั้นที่กล่าวระหว่างการประกอบพิธีสมรส) เจ้าบ่าวจึงเกี่ยวก้อยเจ้าสาวและนำเธอเข้าสู่วงแขนของเขาและพากันเดินออกไปด้วยกัน เจ้าบ่าวนำเจ้าสาวขึ้นรถม้าและเพื่อนเจ้าบ่าวก็ตามไปเป็นขบวนทั่วเมือง จากนั้นจึงไปยังเรือนหอที่เจ้าบ่าวได้จัดเตรียมไว้หรืออาจเป็นที่บ้านบิดามารดาของเจ้าบ่าว ส่วนพวกที่รออยู่ภายนอกบ้านนั้นคือบรรดาเพื่อนเจ้าสาว พวกเพื่อนเจ้าสาวที่กำลังถือตะเกียงไว้และกำลังรอคอยการกลับมาของเจ้าบ่าว เจ้าสาวและเพื่อนเจ้าบ่าว (เปรียบได้กับเทศกาลการเฉลิมฉลองสมรสของพระเยซูคริสต์กับคริสตจักร ในการเสด็จมาครั้งที่ 2 – มัทธิว 25:1-13) แรกสุดที่จะเข้าไปภายในบ้านคือเจ้าบ่าวและเจ้าสาวตามมาด้วยเพื่อนเจ้าบ่าวและท้ายสุดคือเพื่อนเจ้าสาว จากนั้นจึงจะมาถึงการเลี้ยงอาหารค่ำและการเฉลิมฉลองที่ซึ่งอาจจะเนิ่นนานไปหลายวันจนถึงหลาย ๆ สัปดาห์ ในระหว่างการเฉลิมฉลองสมรสนั้น คู่สมรสอาจจะหลบออกไปเจียบ ๆ เพื่อไปฮันนีมูนและมีเพศสัมพันธ์กันซึ่งทำให้การสมรสนี้สมบูรณ์ (สามารถฟังเรื่องนี้เพิ่มเติมได้จาก *Spiritual Dynamics* (Series 631) โดย อาจารย์ R.B. Thieme Jr.)

การตั้งครรรค์อย่างพรหมจารีของมารีย์และปฏิภิกิริยาตอบสนองของโยเซฟ

ในตอนนี้ มารีย์ได้ตั้งครรรค์โดยยังไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับโยเซฟ หลังจากที่ทำการสมรสกัน (ผ่านขั้นตอนการทำสัญญาแต่งงาน) ถูกต้องตามกฎหมายแล้วโดยการลงนามในสัญญาของบิดามารดาของทั้งสองฝ่าย นี่จึงเป็นการทำให้โยเซฟกังวลใจเมื่อพบว่ามารีย์ได้ตั้งครรรค์ โดยที่เขารู้ว่าตนเองไม่ได้ก่อให้เกิดการตั้งครรรค์นี้ เบื้องต้นเขาคิดว่ามารีย์ได้ทำผิดฐานล่วงประเวณี แต่หลังจากที่เขาได้รับข้อมูลความจริงของเรื่องนี้ผ่านความฝันโดยทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาจึงได้ดำเนินต่อไปในขั้นตอนของการประกอบพิธีสมรสกับมารีย์ (มัทธิว 1:20)

มัทธิว 1:19 : แต่โยเซฟสามีของเธอเป็นคนชอบธรรม [being virtuous] ไม่พอใจที่จะแพร่พรายความเป็นไปของเธอ หมายถึงหย่าขาดกับเธออย่างลับ ๆ

โยเซฟไม่เพียงแต่เป็นคนที่มศีลธรรม (moral)¹ เท่านั้น แต่เป็นคนที่มคุณธรรม (virtue) ด้วยเช่นกันที่ได้มาจากชีวิตฝ่ายวิญญาณ ศีลธรรมถูกสร้างขึ้นเพื่อ สวัสดิภาพความปลอดภัย ความมั่นคง การปกป้อง และการอวยพรของกลุ่มผู้คนในประเทศชาติโดยรวม และกฎศีลธรรมต้องการเพียงกำลังและการตัดสินใจของมนุษย์เพื่อที่จะทำให้ทำตามได้ ส่วนคุณธรรม (virtue) ได้เกี่ยวข้องกับสัมพันธกับการทำการภายในของจิตใจและประกอบด้วยคุณลักษณะอย่างเช่น “การปรับเข้าหาพระคุณพระเจ้า (grace orientation), ความรักส่วนตัวต่อพระเจ้าพระบิดา (personal love for God the Father) , ความรักอันไม่ส่วนตัวต่อมนุษยชาติ (impersonal or unconditional love for the human race) และ “การที่ (ผู้เชื่อ) สามารถปักไว้กับองค์พระเยซูคริสต์” (occupation with Christ)

ศีลธรรมที่ไร้คุณธรรมสามารถถูกทำให้เสื่อมทรามไป (ถูกบิดเบือน) ได้อย่างง่ายดายมากโดยความเยอหยิ่งที่มีผลมาจากศีลธรรมนั้น เป็นบุคคลที่อ่อนแอ เมื่อศีลธรรมได้รวมเข้ากับความเยอหยิ่งได้ก่อให้เกิด “การที่คิดเอาเองว่าตนเองชอบธรรมดีเลิศยิ่งใหญ” แต่ละบุคคลที่คิดว่าตนเองชอบธรรมคิดไปเองว่า ศีลธรรมของเขาเท่าเทียมกันกับความสมบูรณ์แบบ จากที่เขาจินตนาการว่าตนเองอยู่ในตำแหน่งสถานะที่สูงของการที่คิดว่าตนเองสมบูรณ์แบบ เขาจึงได้ประเมินค่า วิพากษ์วิจารณ์ พิพากษา และให้ร้ายกล่าวหาบุคคลอื่น อย่างไรก็ตาม เขายังอยู่ห่างไกลนักจากความสมบูรณ์แบบ เขาไม่ได้เข้าใจรู้จักพระเจ้าและแผนการของพระองค์ ทั้งไม่ได้เข้าใจรู้จักในตนเองและทั้งผู้คนที่เขากำลังพิพากษาและกล่าวหาให้ร้ายนั้น

ผู้ที่เชื่อในพระเยซูคริสต์และบางขอบข่ายของผู้ไม่เชื่อสามารถหลีกเลี่ยง “การเสื่อมแบบมีศีลธรรม” นี้ได้ ซึ่งได้เกี่ยวข้องกับบิดเบือนทางด้านศีลธรรม โดยการ “ปรับเข้าหาระบบสิทธิอำนาจต่างๆ” (authority orientation) และด้วย “ความถ่อมใจ” (humility) ผู้ไม่เชื่อที่มีศีลธรรม (อยู่ในกฎและหลักการต่างๆที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้เพื่อสังคมที่สงบสุข) ได้มีการเห็นคุณค่าในพระคุณของพระเจ้าบ้าง (some appreciate of grace) ผู้ไม่เชื่อที่มีศีลธรรมนี้สามารถหลีกเลี่ยงจากกลิ่นเหม็นแห่ง “การที่คิดเอาเองว่าตนชอบธรรม” (self-righteousness) ในทำนองเดียวกัน ผู้เชื่อยิ่งจะสามารถก้าวไปไกลได้มากกว่า โดยผ่านการที่ผู้เชื่อสามารถ

¹ศีลธรรม อาจถือเป็นองค์ประกอบหนึ่งของกฎและหลักการต่างๆที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้เพื่อสังคมที่สงบสุข (The Laws of Divine Establishment)

บรรลุสำเร็จในการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณผู้เชื่อจึงสามารถที่จะจัดการที่คิดเอาเองว่าตนเองชอบธรรมและพัฒนาคุณธรรมที่มาจากพระคำของพระเจ้า

โยเซฟเป็นผู้ที่มีคุณธรรมซึ่งได้มาจาก (การดำเนิน) ชีวิตฝ่ายวิญญาณและได้แสดงให้เห็นถึงคุณธรรมนี้ โยเซฟไม่ได้โกรธเคืองมารีย์เมื่อแรกที่เขาได้พบว่าเธอกำลังตั้งครรภ์ เขาไม่ได้ให้ร้ายเธอ เขาไม่ได้เรียกเธอว่า “หญิงสกปรกที่เล่นชู้” ดังที่ชายอื่นๆชอบว่า เมื่อพบกับสถานการณ์เช่นนี้ เขาไม่ได้รู้สึกสงสารตนเองหรือพูดว่า “เธอทำอย่างนี้กับฉันได้อย่างไร?” เขาไม่ได้ขมขื่นและไม่ได้ต้องการให้เธอถูกพิพากษาโดยการถูกหินขว้างให้ตายตามกฏบัญญัติของโมเสสที่ซึ่งได้บอกไว้ว่าการทำผิดฐานล่วงประเวณีไม่เพียงแต่เป็นบาปหนึ่งเท่านั้น แต่เป็นอาชญากรรมหนึ่งด้วยเหมือนกัน

เฉลยธรรมบัญญัติ 22:23-24 : “ถ้ามีหญิงพรหมจารีคนหนึ่งทำสัญญาแต่งงานไว้กับสามีแล้ว และมีชายคนหนึ่งไปพบเธอในเมือง และได้ร่วมหลับนอนกับเธอ ท่านจงพาเขาทั้งสองออกไปยังประตูเมืองนั้น และท่านจงขว้างเขาทั้งสองด้วยหินให้ตายเสีย หญิงสาวคนนั้นเพราะมิได้ร้องโวยวายขึ้นแม้ว่าจะอยู่ในเมือง [หญิงนั้นยินยอมพร้อมใจ] ชายคนนั้นเพราะว่าเขาได้ละเมิดภรรยาของเพื่อนบ้าน ดังนี้แหละท่านทั้งหลายจะจัดความชั่ว [การคบชู้ การล่วงประเวณีเป็นมากกว่าบาปบาปหนึ่ง] เสียจากท่ามกลางท่าน”

เนื่องจากโยเซฟเป็นคนที่ถ่อมใจมาก ส่วนตัวเขาไม่ได้รู้สึกว่าเป็นเรื่องน่าอับอาย ในทางตรงข้าม เขาเป็นห่วงความรู้สึกและความปลอดภัยของมารีย์ เขาต้องการที่จะปกป้องเธอให้พ้นจากเรื่องน่าอับอายและภัยอันตราย ด้วยเหตุนี้ โยเซฟจึงตัดสินใจไม่ฟ้องร้องเธอตามระบบศาลของยิว แต่หมายจะหย่าขาดจากเธออย่างลับๆ ในสถานะที่เป็นคนที่ถ่อมใจมากและไม่เอาเรื่องส่วนตัวของตนเองเข้ามาเกี่ยวข้อง (objectivity) โยเซฟสามารถประยุกต์ใช้พระคุณต่อภรรยาของตนและดังนั้นเขาจึงสามารถหลีกเลี่ยงจากการตอบโต้ซึ่งเป็นการเห็นแก่ตัวเองเป็นสำคัญ

โปรดจำไว้ว่า พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อเราด้วยพระคุณเสมอ ดังนั้นเราจึงควรปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยพระคุณเช่นกัน คุณอาจจะกล่าวว่า “ภรรยาของฉัน (สามี /เจ้านาย/เพื่อนบ้าน/เพื่อนของฉัน) ไม่สมควรได้รับการให้อภัย” เราสมควรได้รับความรอดจากพระเจ้าหรือไม่? เราสมควรได้รับ

การให้อภัยบาปก่อนที่เราจะได้รับความรอดจากพระเจ้าพระบิดาหรือไม่? (อิสยาห์ 44:22 เราได้ลบล้างการละเมิดของเจ้าเสียเหมือนเมฆทึบ และลบล้างบาปของเจ้าเหมือนเมฆ จงกลับมาหาเรา เพราะเราได้ไถ่เจ้าแล้ว เอเฟซัส 4:32 และท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กันเหมือนดังที่พระเจ้าได้ทรงโปรดอภัยโทษให้ท่าน เพราะเห็นแก่พระคริสต์) เราสมควรได้รับชีวิตฝ่ายวิญญาณ (อันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะ) ที่พระเจ้าทรงประทานให้ผู้เชื่อในยุคคริสตจักรทุกคนหรือไม่? ในพระธรรม 1 โครินธ์ 4:7 กล่าวว่า “ผู้ใดเล่ากระทำให้ท่านวิเศษกว่าคนอื่น ท่านมีอะไรที่ท่านมิได้รับมา ก็เมื่อท่านได้รับมา เหตุไฉนท่านจึงโอ้อวดเหมือนกับว่าท่านมิได้รับเลย” เราได้รับอะไรบ้างที่ไม่ได้มาจากพระเจ้า

มัทธิว 1:20 : แต่เมื่อโยเซฟยังคิดในเรื่องนี้อยู่ [นั่นคือ การหย่าขาดกับมารีย์และการยกเลิกการประกอบพิธีสมรส] ดุเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันว่า "โยเซฟ บุตรดาวิด อย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของเจ้าเลย [ในการประกอบพิธีสมรส] เพราะสิ่งที่ปฏิสนธิในครรภ์ของเธอเป็นโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์"

ทันทีที่โยเซฟได้มีข้อมูลความจริงที่สำคัญ เขาจึงสามารถทำการตัดสินใจได้อย่างมีเหตุมีผลจากสถานการณ์นี้ เราสามารถเรียนรู้หลักการที่ตามมาดังนี้ คือ ไม่มีผู้ใดสามารถทำการตัดสินใจได้อย่างถูกต้อง ถ้าเขาไม่ได้มีข้อมูลความจริงเพียงพอ และไม่มีผู้ใดสามารถตัดสินใจเขาจะขจัดอารมณ์ออกไปจากกระบวนการตัดสินใจได้อย่างมีเหตุมีผลได้ จนกว่า แนวคิดนี้สามารถอธิบายได้ด้วยสมการง่าย ๆ นี้

$$\text{ความจริงที่เพียงพอ} - \text{อารมณ์} = \text{การตัดสินใจอย่างมีเหตุมีผล}$$

ในการอธิบายถึงลักษณะของโยเซฟในบริบทนี้ เราควรที่จะเพิ่มเข้ามาอีก โดยการบวกเพิ่ม "คุณธรรม" เข้าไปในสมการนี้

$$\text{ความจริงที่เพียงพอ} - \text{อารมณ์} + \text{คุณธรรม} = \text{การตัดสินใจที่ถูกต้องและมีคุณธรรม}$$

ธรรมชาติบาป (the sin nature) ได้ตกทอดมายังลูกหลานโดยผ่านทางเชื้อของผู้ชาย² ดังนั้น ถ้าโจเซฟได้มีส่วนในการตั้งครรภ์ของมารีย์ พระเยซูคริสต์ก็จะทรงบังเกิดมาพร้อมด้วยธรรมชาติบาป :

“เหตุฉะนั้น [เป็นข้อสรุปจากสิ่งที่ดำเนินต่อมา] เช่นเดียวกับที่ธรรมชาติบาปได้เข้ามาในโลกเพราะคน ๆ เดียว [อาดัม ,บาปนั้นคือธรรมชาติบาป ซึ่งในภาษากรีกใช้คำว่า αμαρτια / hamartia / ฮามาเทีย เป็นรูปเอกพจน์] และความตาย [ตายฝ่ายวิญญาณ] ก็เกิดมาเพราะธรรมชาติบาปนั้น และความตาย [ฝ่ายวิญญาณ] ก็ได้แผ่ไปถึงมวลมนุษย์ทุกคน เพราะมนุษย์ทุกคนทำบาป [เมื่ออาดัมได้กระทำบาป]” (โรม 5:12)

คำภาษากรีก “ฮามาเทีย” (hamartia) ในรูปเอกพจน์ ตามปกติควรจะแปลว่า “ธรรมชาติบาป” (sin nature) หรือเมื่อคำๆ นี้ถูกเขียนในรูปพหูพจน์ ก็ควรแปลว่า “บาป” (บาปอื่นๆ) สิ่งนี้ควรจะเป็นการช่วยในการอธิบายข้างต้นและข้ออื่นๆอีกมากในพระคัมภีร์

การทรงบังเกิดอย่างมีเอกลักษณ์เฉพาะของ “พระเจ้า-มนุษย์”

(The Unique Birth of the God-Man)

พระเจ้าทรงยุติธรรมต่อมนุษยชาติตั้งแต่เกิดและทรงพระกรุณาคุณในการแก้ปัญหา ตั้งแต่การปฏิสนธของตัวอ่อน (fetus - ของมนุษย์ที่อยู่ในครรภ์มารดา) ที่ซึ่งได้รับธรรมชาติบาป (ตั้งแต่ปฏิสนธิ - fertilization) ได้คลอดออกมาจากครรภ์ พระเจ้าทรงกระทำสองสิ่งในเวลาเดียวกัน พระองค์ทรงเนรมิตสร้างจิตใจหนึ่งและนำไปรวมกับชีวิตทางชีวภาพส่งผลให้เกิดเป็นชีวิตมนุษย์ขึ้นมา (human life) และในเวลาเดียวกันพระองค์ทรงใส่บาปดั้งเดิมแห่งการไม่เชื่อฟังของอาดัม (Adam's original sin) ไปที่ธรรมชาติบาปที่มีอยู่แล้วจากการถ่ายทอดมาทางพันธุกรรม (genetics) ซึ่งส่งผลให้มนุษย์เกิดมาโดย “ตายฝ่ายวิญญาณ” (spiritual death) เพราะการได้รับสิ่งเหล่านี้ (จิตใจและบาปดั้งเดิมของอาดัม) ชีวิตมนุษย์และการตายฝ่ายวิญญาณจึงเกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน

²ดูเพิ่มที่หนังสือ “สัมพันธภาพกับพระเจ้า เล่มที่ 2” – “ความสมบูรณ์แบบของพระเยซูคริสต์” โดยอาจารย์แม็กซ์ ไคลน์ สามารถขอหนังสือได้ที่ ตู๊ป.ณ. 319 ปณจ. เชียงใหม่ 50000 หรือดูที่ www.maxklein.com

พระเจ้าทรงยุติธรรมในการใส่บาปดั้งเดิมของอาดัมไปยังธรรมชาติบาปเนื่องจากทั้งคู่เป็นของร่วมเชื่อมโยงสัมพันธ์กัน เพราะว่าเป็นบาปดั้งเดิมของอาดัมที่ซึ่งก่อให้เกิดธรรมชาติบาป พระเจ้าไม่เพียงแต่ยุติธรรมอย่างสมบูรณ์แบบในการกระทำนี้ แต่ทรงด้วยปัญญาอย่างมากในการที่ให้มีมนุษย์ทุกคนเป็นคนบาปเมื่อกำเนิดมาเป็นมนุษย์ และได้ทรงพระกรุณาคุณในการทรงจัดเตรียมวิธีแก้ไขปัญหามาให้ด้วยวิธีที่มาจากทางขวา (ของพระเยซูคริสต์)

พระเยซูคริสต์ไม่เพียงแต่ต้องบังเกิดมาอย่างสมบูรณ์แบบ แต่การทรงบังเกิดของพระองค์ต้องเชื่อมโยงสัมพันธ์ทางพันธุกรรมกับกษัตริย์ดาวิดเพื่อที่จะยอมรับว่าพระนาม “บุตรดาวิด” (the Son of David) เป็นจริง (อิสยาห์ 9:7 , ลูคา 1:32 , มัทธิว 21:9) [ถึงแม้ว่านักศาสนศาสตร์บางท่านยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นบุตรของดาวิด แต่พวกเขาได้ปฏิเสธว่าพระเจ้าได้ใช้เซลล์ไข่ของมารีย์ (ในการมาบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์) บุคคลหนึ่งไม่สามารถเป็นบุตรของใครทางสายเลือดได้จนกว่าจะมีการเชื่อมโยงทางพันธุกรรม)] การเชื่อมโยงทางพันธุกรรมได้มาโดยวิธีการใช้เซลล์ไข่ของผู้หญิง และโดยเหตุที่มารีย์ได้สืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ดาวิดและนางบัทเชบาทางบุตรคนเล็กของดาวิดและบัทเชบาชื่อ “นาธาน” (Nathan) มารีย์จึงมีคุณสมบัติที่จะเป็นมารดา (ของความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์) หรือจะกล่าวได้ว่าพระเยซูคริสต์ไม่สามารถที่จะมีบิดาที่เป็นมนุษย์โดยทางพันธุกรรมได้ เพราะว่าถ้าในความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ทรงมีบิดาที่เป็นมนุษย์โดยทางพันธุกรรม พระองค์ก็จะทรงบังเกิดมาเป็นมนุษย์เช่นพวกเราคือได้เกิดมาโดยพร้อมกับธรรมชาติบาป (ที่ยังอยู่ในโครงเซลล์ของร่างกาย)

เมื่อพระเยซูคริสต์ทรงบังเกิด พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างจิตใจสำหรับพระองค์และใส่จิตใจนั้นไปที่ชีวิตทางชีวภาพของพระองค์ส่งผลให้เกิดเป็นชีวิตมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ และในเวลาเดียว พระบุตรของพระเจ้า [“the Son of God” ความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ ทรงมีพระลักษณะทั้งหมดของพระเจ้า ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นบุคคลที่ 2 ในตรีเอกานุภาพ] “พระบุตรของพระเจ้า” ได้รวมกันเข้ากับ “บุตรดาวิด” ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบของพระเยซูคริสต์ การนี้จึงส่งผลเป็นบุคคลหนึ่งซึ่ง (identity) ทรงเป็นทั้งพระเจ้า-มนุษย์ (God-Man) ในบุคคลเดียว สถานะของพระองค์จึงทรงเป็นเอกลักษณ์เฉพาะ (unique) ทรงเป็นทั้ง “พระเจ้า-มนุษย์” ซึ่งหมายความว่า พระเยซูคริสต์พระองค์ผู้เป็นเจ้าทรงกลายเป็น “ผู้กลาง” (the Mediator) ระหว่างพระเจ้าผู้ทรงชอบธรรมและมนุษย์ที่ล้มลงในบาป ทรงมีคุณสมบัติที่จะจัดเตรียมพระราชกิจแห่งการกลับคืนดีกัน (reconciliation – ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า) สำหรับมนุษยชาติ

ทั้งปวง ที่บนกางเขน (1 ทิโมธี 2:5 ด้วยเหตุว่า มีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียว ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์, โรม 5:11 เพราะโดยพระองค์นั้นเราจึงได้กลับคืนดีกับพระเจ้า)

มุมมองตามพระคัมภีร์ในเรื่องชีวิต

(The Biblical Viewpoint of Life)

ในการแปลพระคัมภีร์ตอนนี้บางคนบอกว่า “มารีย์ได้ตั้งครรภ์เด็กคนหนึ่ง” (Mary was pregnant “with child”) ในมัทธิว 1: 18-25 ไม่ได้มีการแสดงให้เห็นถึง “ตั้งครรภ์เด็กคนหนึ่ง” (“pregnant with child) ผู้แปลพระคัมภีร์บางคนที่ไม่เชื่อว่ามีเพียงชีวิตทางชีวภาพเท่านั้นที่เกิดในมดลูกแต่เชื่อว่ามีชีวิตทางด้านจิตใจอยู่ในมดลูกด้วยเช่นกัน ได้เพิ่มเติมวลี “ตั้งครรภ์ด้วยเด็กคนหนึ่ง” (pregnant with child) เพิ่มเข้าไปในการแปลของเขาด้วย ซึ่งในต้นฉบับภาษากรีกได้ใช้ 2 วลี สำหรับการตั้งครรภ์ในตอนนี้ วลีแรกถูกพบในข้อที่ 18 และอีกรวลีหนึ่งในข้อที่ 20 นี้ ในข้อที่ 18 กล่าวว่า “มารีย์ถูกพบว่าตั้งครรภ์” ซึ่งมาจากต้นฉบับภาษากรีกว่า “εν γαστρι ενουσα” (en gastri ekousa / เอ็น กาสตริ เอ็คคูซา) ซึ่งอย่างแท้จริงตามตัวอักษรหมายความว่า “เธอกำลังมีสิ่งในครรภ์” (“she was having in the womb”) ในวลีนี้ไม่มีกรรม โดยเหตุที่ชาวยิวได้เข้าใจว่า “ยังไม่เกิดเป็นชีวิตมนุษย์” ในมดลูก ชาวยิวจึงเพียงแค่อธิบายการตั้งครรภ์ว่า “มีสิ่งหนึ่งในครรภ์” (สิ่งที่ครอบครองอยู่ในครรภ์) ในข้อนี้ มัทธิวได้อธิบายการตั้งครรภ์ว่า “สิ่งซึ่งปฏิสนธิในครรภ์” ในวลีภาษากรีกว่า “สิ่งซึ่งปฏิสนธิ” ในรูปแบบของคำกริยาที่เติม “ing” หรือ เติม “ed” (participle) เป็นคำเพศกลางด้วยคำนำหน้านาม (article) ที่เป็นเพศกลาง (ในภาษากรีก) หรือกล่าวได้ว่า ในภาษากรีกได้เน้นระบุไปที่ “ตัวอ่อนในครรภ์” (fetus) ซึ่งเป็นคำเพศกลาง (ในประโยค) การใช้คำเพศกลางในประโยคเป็นการลดความสำคัญของ “ตัวอ่อนในครรภ์”ลง และเป็นการแสดงนัยว่า “ตัวอ่อนในครรภ์นั้นยังไม่ได้มีชีวิตมนุษย์ (human life)” นอกเหนือจากนั้น ในตอนนี้ได้อธิบายถึง “การตั้งครรภ์” และ “ตัวอ่อนในครรภ์” คำว่า “เด็กคนหนึ่ง” ไม่ได้ถูกนำมาใช้ เพราะไม่มีชีวิต(ชีวิตมนุษย์)ในมดลูก

มัทธิว 1:21 เธอจะประสูติบุตรชาย แล้วเจ้า [โยเซฟ] จะเรียกนามของท่านว่า เยชู [เยชู เป็นการถ่ายทอดตัวอักษรของชื่อภาษาฮีบรู “โยชัว หรือ เยโฮชูอะ” (Joshua or Yehoshua) ความหมายคือ “พระเจ้าทรงเป็นความรอดของเรา)"] เพราะท่านจะไปรอดช่วย

ชนชาติของท่าน [ชาวยิว] ให้รอดจากความผิดบาปของเขากันทั้งหลาย [กางเขน : โดยเหตุที่ตอนนี้ได้อธิบายกับพวกยิว "ไม่ได้พูดกับชนต่างชาติที่ไม่ใช่ยิว"] "

ขอให้เราสังเกตถึงลำดับเหตุการณ์ที่นี้ คือ 1. การกำเนิด 2. กลายเป็น "บุตรชายคนหนึ่ง" 3. การตั้งชื่อบุตร

ในพระคัมภีร์ไม่เคยเรียกตัวอ่อนในครรภ์ว่าเป็นเด็กคนหนึ่ง บุตรชายหรือบุตรหญิงคนหนึ่ง ยิ่งกว่านั้นการตั้งชื่อเด็กที่พบในพระคัมภีร์ก็ตั้งชื่อหลังจากที่เด็กเกิดออกมาจากครรภ์แล้ว ด้วยเหตุผลว่า ตัวอ่อนในครรภ์ยังไม่ได้เป็นมนุษย์ กษัตริย์โซโลมอน โดยการดูแลของพระวิญญูณบรสิทุธิ์ได้กล่าวไว้ในพระธรรมบัญญัติจารย์ 3:2 ก. ว่า "มีวาระเกิด และวาระตาย" ดังนั้นเป็นการให้คำนิยามถึงขอบเขตของชีวิตมนุษย์ ณ ขณะเวลาคลอด จิตใจถูกใส่เข้าไปที่ชีวิตทางชีวภาพ (biological life) เมื่อตายฝ่ายร่างกาย จิตใจก็แยกออกจากชีวิตทางชีวภาพ พระเยซูคริสต์ทรงเน้นด้วยเหมือนกันว่าการเกิดออกมาจากครรภ์มารดาเป็นการเริ่มต้น "ชีวิตมนุษย์" (human life) 'พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้" (ยอห์น 3:3) และในยอห์น 3:5 พระองค์กล่าวต่อมาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดออกมาจากน้ำ (น้ำคร่ำในครรภ์มารดา) (out from the water) และพระวิญญูณ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้"

เพื่อที่มนุษย์จะได้ใช้เวลาในนิรันดร์กาลกับพระเจ้าได้ มนุษย์ต้องผ่านประสบการณ์การเกิด 2 ครั้ง ถ้ามารดาได้แท้งตัวอ่อนในครรภ์ ยังไม่มีการเกิด ถ้าไม่มีการเกิด ก็ยังไม่มีจิตใจ ถ้ายังไม่มีจิตใจ ก็ยังไม่เกิดเป็นชีวิตมนุษย์ขึ้น ถ้าไม่มีชีวิตมนุษย์ ไม่มีศักยภาพที่จะสามารถได้รับชีวิตนิรันดร์

การเกิดครั้งแรกเกิดขึ้นเมื่อเกิดชีวิตทางกายภาพ (physical birth) เมื่อรกในครรภ์มารดาแตก และน้ำคร่ำในครรภ์มารดาไหลออกมาจากเยื่อหุ้มเซลล์ที่แตก (ยอห์น 3:5 ใช้คำว่า "การเกิดจากน้ำ") และการเกิดครั้งที่ 2 ได้เกิดขึ้น ณ ขณะเวลารอด (เวลาที่ได้ตัดสินใจเชื่อในพระเยซูคริสต์) เมื่อผู้เชื่อได้รับ "วิญญูณมนุษย์" (human spirit) จากพระวิญญูณบรสิทุธิ์ (ซึ่งเป็นการ "เกิดจากพระวิญญูณ") [ยอห์น 3:6 ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และซึ่งบังเกิดจาก

พระวิญญาณก็คือวิญญาณ (วิญญาณมนุษย์)³ จากนั้นพระเจ้าพระบิดาจึงทรงประทานชีวิตนิรันดร์เข้ามายังวิญญาณมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นใหม่ของผู้เชื่อ ถ้าชีวิตมนุษย์ได้บังเกิดขึ้นจริง ๆ แล้วตั้งแต่ในครรภ์ พระเยซูคริสต์ก็ควรจะใช้คำอุปมาเปรียบเทียบว่า “ผู้นั้นต้องปฏิสนธิในครรภ์มารดาอีกครั้ง” (จึงจะได้เข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้า) แต่พระองค์มิได้ทรงกล่าวเช่นนั้น

การพิสูจน์ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ (Identifying the Messiah)

มัทธิว 1:22-23 : ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งตรัสไว้โดยผู้เผยพระวาทะ [อิสยาห์] ว่า `ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์ [ตามตัวอักษรในภาษากรีกต้นฉบับแปลว่า “เธอจะมีในมดลูก / She will have in the womb”] และจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขา [ผู้เชื่อชาวยิว] จะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล ซึ่งแปลว่า ‘พระเจ้าทรงอยู่กับเรา’ [God with us]

ชาวยิวได้รับหลายวิธีที่จะพิสูจน์ระบุถึงพระเมสสิยาห์ ในตอนนี้ได้มี 2 วิธีที่เข้ากับเรื่องการพิสูจน์ถึงความเป็นพระเมสสิยาห์ของพระเยซูคริสต์ดังนี้คือ พระองค์จะทรงสืบเชื้อสายมาจากพระราชวงศ์ของกษัตริย์ดาวิด และพระองค์จะเสด็จมายังโลกนี้โดยการผ่านการตั้งครรภ์และการทรงกำเนิดจากหญิงพรหมจารี ถึงแม้ว่ากษัตริย์ดาวิดและบัทเชบามีราชโอรส (บุตรชาย) 4 คน แต่มีเพียง 2 เชื้อสายที่ยังคงอยู่ โดยโยเซฟได้สืบเชื้อสายมาทางโซโลมอนและมารีย์ได้สืบเชื้อสายมาทางนาธาน ดังนั้นการสมรสของมารีย์กับโยเซฟทำให้เชื้อสายของดาวิดได้มาเชื่อมโยงกัน หลังจากเป็นเวลานับ 1000 ปี ชาวยิวควรตระหนักว่าการแต่งงานภายในของราชวงศ์นี้เป็นไปตามที่ผู้เผยพระวาทะได้เผยถึงการบังเกิดของพระเมสสิยาห์

³ พระเจ้าพระวิญญาณทรงประทาน “วิญญาณมนุษย์” (human spirit) ให้กับเฉพาะผู้เชื่อ ณ ขณะเวลาพอดี ผู้ไม่เชื่อทุกคนมีเพียงร่างกายและจิตใจเท่านั้นไม่มีวิญญาณ (มนุษย์) เพราะผู้ไม่เชื่อไม่ยอมมีความสัมพันธ์กับพระเจ้า

อิสยาห์ได้เผยพระวจนะว่าการตั้งครรภ์จากหญิงพรหมจารีจะเป็นหมายสำคัญ

อิสยาห์ 7:14 : เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะประทานหมายสำคัญเอง ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเธอ [มารีย์จะได้ตระหนักรู้ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นทั้ง “พระเจ้า-มนุษย์” (God-Man) ผ่านการที่ทูตสวรรค์กาเบรียลได้บอกกับมารีย์ใน ลูคา 1:35 และมารีย์จะเป็นคนแรกที่ใช้คำว่า “อิมมานูเอล”] จะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล[พระเจ้าทรงอยู่กับเรา – God is with us]

ความหมายเบื้องต้นของคำภาษาฮีบรู **גַּמְלוּג** / alma /อัลมา คือ “พรหมจารี” (virgin) หรือ “บริสุทธิ์” แต่อีกความหมายหนึ่งได้แปลว่า “หญิงสาว” (young woman) ในตอนนี้เป็นที่แน่ชัดว่าผู้เขียนพระคัมภีร์ตั้งใจที่จะใช้ความหมายแรกของคำนี้คือ “พรหมจารี” หรือ “บริสุทธิ์” เพราะว่ามันไม่ใช่เป็นการอัศจรรย์ที่ “หญิงสาว” จะตั้งครรภ์ นอกจากนั้นเมื่อมัทธิว ได้แปลข้อนี้มาเป็นภาษากรีก มัทธิวได้ใช้คำว่า **παρθενος** / parthenos / พาร์ธีนอส ซึ่งหมายความว่า “พรหมจารี” หรือ “บริสุทธิ์” เท่านั้น

เมื่อพิจารณาถึงคำว่า “อิมมานูเอล” “อิม” หมายถึง “กับ”, “มา” ไม่มีความหมายแต่ใส่เพิ่มเพื่อความไพเราะของการออกเสียง, “นู” หมายถึง “เรา”, และ “เอล” หมายถึง “พระเจ้า” ซึ่งในยุคสมัยอิสราเอลความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ทรงสถิตอยู่เหนือหีบพระสัญญาเหนือระหว่างเขตอบจนกระทั่งหีบพันธสัญญาถูกทำลายลง (อพยพ 25:21-25) ส่วนในยุคคริสตจักรพระเยซูคริสต์ทรงสถิตในร่างกายของผู้เชื่อทุกคน (โคโลสี 1:27) แต่อย่างไรก็ตาม ระหว่างช่วง 33 ปีที่พระเยซูคริสต์ทรงอยู่บนโลก พระองค์ทรงสถิตอยู่ท่ามกลางผู้คน “พระวาตะ [พระนามของพระบุตรของพระเจ้า] ได้ทรงสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ [tabernacle-ตั้งพลับพลา] ท่ามกลางเรา” (ยอห์น 1:14)

มัทธิว 1:24 : ครั้นโยเซฟตื่นขึ้นก็กระทำตามคำซึ่งทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าสั่งเขา นั้น คือได้รับมารีย์มาเป็นภรรยา [ประกอบพิธีแต่งงานที่บ้านภรรยาของเขา]

ก่อนที่พระคัมภีร์จะถูกบันทึกครบสมบูรณ์ พระเจ้าได้ทรงสื่อสารพระวจนะของพระองค์ผ่านวิธีการที่พิเศษผิดจากธรรมดา ในสมัยพระคัมภีร์เดิม พระบุตรของพระเจ้าทรงสื่อสารพระ

วณะของพระองค์โดยการทรงปรากฏในวิธีที่แตกต่างกันไป ซึ่งเราเรียกการนี้ว่า “การทรงปรากฏ” (theophanies) คำภาษากรีก “theos / เทโอส” แปลว่า “พระเจ้า” และคำว่า “ฟาเน” (phan-e) แปลว่า “การปรากฏ” ในการทรงปรากฏ พระเจ้าพระบุตร (พระเจ้าพระภาคเดียวที่ทรงปรากฏให้มนุษย์เห็น) พระเจ้าพระบุตรทรงปรากฏเป็นมนุษย์ (ปฐมกาล 18:1-33) , ทรงปรากฏเป็นปรากฏการณ์อัศจรรย์ในธรรมชาติ (อพยพ 3:2) , และในฐานะเป็น “ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์” (the Angel of Jehovah เช่น ปฐมกาล 16:7-13 , กัณดารวิถี 22: 22-35) ก่อนที่พระคัมภีร์จะถูกเขียนขึ้น พระเจ้าได้ทรงสื่อสารพระคำของพระองค์ผ่านทูตสวรรค์ด้วยเช่นกัน (ปฐมกาล 19:1-22 , ลูคา 1:13-20 , กิจการ 7:53) , ผ่านความฝัน (ปฐมกาล 37:5-10) , ผ่านการเห็นภาพนิมิต (visions / ดาเนียล 2:19 , กิจการ 16: 9 , 10) และผ่านภวังค์ (trances / กิจการ 11; 5-10) วิธีการสื่อสารพระวณะ (ตอนที่พระคัมภีร์ยังไม่ได้ถูกเขียนขึ้นมา) อาจจะ เป็นวิธีพิเศษผิดธรรมดาแต่ก็จำเป็นเพราะยังไม่มีพระคัมภีร์ที่ถูกบันทึกครบสมบูรณ์แล้ว เช่น ที่มีในปัจจุบัน

บทสรุป

Conclusion

เมื่อถึงวันที่กำหนดนัดหมายที่จะทำการประกอบพิธีสมรส โยเซฟได้เดินทางไปที่บ้านบิดามารดาของมารีย์เพื่อประกอบพิธีแต่งงาน แต่เราคงสรุปได้ว่า พวกเขาตัดสินใจที่จะไม่มีการเฉลิมฉลองสมรสแบบใหญ่โต เนื่องจากมารีย์ท้องเริ่มใหญ่แล้ว

มัทธิว 1:25 : แต่โยเซฟมิได้มีเพศสัมพันธ์กับเธอจนประสูติบุตรชายหัวปีแล้ว และโยเซฟเรียกนามของบุตรนั้นว่า เยชู [แปลว่า ผู้ช่วยให้รอด / Savior]

มารีย์เป็นหญิงพรหมจารีในขณะที่เธอตั้งครรภ์และยังคงพรหมจรรย์จนกระทั่งภายหลังจากที่พระเยซูคริสต์ทรงกำเนิดแล้ว พระเจ้าทรงกระทำทุกสิ่งด้วยความมีระเบียบแบบแผน เพราะว่าชีวิตทางชีวภาพของพระเยซูคริสต์ซึ่งไม่ปนเปื้อนกับธรรมชาติบาปที่ได้ทรงจัดเตรียมไว้กับความ เป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์นั้นสำคัญมาก และต้องให้ชัดเจนมากที่สุดว่าการตั้งครรภ์ (ความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์) ของมารีย์ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับสามีของเธอ โยเซฟ

มิได้มีความสัมพันธ์ทางกายภาพ (ทางเพศ) กับมารีย์ภรรยาของเขาเลย จนกระทั่งหลังจากการทรงกำเนิดของพระเยซูคริสต์แล้ว

ในการสรุปบทนี้ เราควรจะบันทึกไว้ว่า ทั้งการตั้งครรภ์ของมารีย์และการทรงกำเนิดของพระเยซูคริสต์นั้นเป็นเอกลักษณ์เฉพาะ (unique) เพื่อให้เป็นการถูกต้องสำหรับพระเจ้าในการทรงจัดเตรียมความรอดให้แก่เรา.

www.maxklein.org

©